

[Landbrugsministeren.]

det ærede Medlem hentydede til, er maaske, at en Skovejer kan klage til Skovnævnet over Skovtilsynets Bestemmelser. Men derfor kan man da ikke sige, at Skovtilsynet er uselvstændigt.

Jeg skal villigt indrømme over for det ærede Medlem Hr. Holstein, at det maaske kunde være saaledes, at de Instruksler, der skal udarbejdes, blev udarbejdet af den private Skovejer, eller at han foreslog, hvorledes han vilde have dem, og at Skovnævnet saa godkendte dem eller omarbejdede dem, som det nu mente, de skulde være — for det gælder dog om, at Bestemmelserne er saa ensartede som muligt, uden at det derfor er min Mening, at den private Skovejers Initiativ helt skal udelades. Hvis man mener, at Forslaget ikke er udformet saaledes, at Bestemmelsen kan administreres paa den Maade, som jeg her har givet Udtryk for, har jeg ikke det mindste imod, at man ændrer det paa dette Punkt.

Hvad Skovnævnet angaar, er det ejendommeligt, saa stor Strid der kan være herom. Jeg synes, jeg under Udarbejdelsen af dette Forslag har imødekommet de Ønsker, der blev fremsat i Fjor, og saa udtaler det ærede Medlem Hr. Ulrich, at nu er Nævnet blevet for stort, medens det ærede Medlem Holstein vil have det suppleret med endnu en Repræsentant. Efter disse Udtalelser vil jeg gaa ud fra, at det, der nu foreslaas, vist maa være det rigtige, og jeg henstiller, at man enes derom — ellers kan vi naturligvis ogsaa forhandle om det i Udvalget. Angaaende det specielle Spørgsmaal om en Dommer til Formand vil jeg sige, at det kan man jo godt faa, hvis man vil betale det. Derved vil Ordningen jo blive betydeligt dyrere, og at det skulde faa nogen Betydning for Skovene, tror jeg ikke paa, heller ikke at det skulde give Skovejerne større Sikkerhed mod Vilkaarlighed. Jeg tror, at det, der her er foreslaaet, betyder, at alle beretigede Interesser bliver repræsenteret i Skovnævnet, og den nødvendige juridiske Sagkundskab faar man gennem Ministeriets Repræsentant. Naar alt tages i Betragtning, ogsaa Ønsket om at faa Skovnævnets Medlemsantal nogenlunde begrænset og Omkostningerne derved nogenlunde rimelige, er det vist vanskeligt at finde en mere forsvarelig Form end den her foreslaaede.

Til det ærede Medlem Hr. Holstein skal jeg gøre et Par Bemærkninger ud over dem, jeg allerede har gjort. Det ærede Medlem kritiserede særlig § 9, Stk. 2,

Bestemmelsen om, at Skovtilsynet efter Landbrugsministeriets Bemyndigelse kan paabyde, hvilke Træarter og Kulturmetoder der skal anvendes. Jeg har vist været inde paa dette Spørgsmaal før, men skal gentage, at det ikke er min Mening, at Skovtilsynet saadan skal blande sig i Detailler; det drejer sig blot om, at man sikrer sig, at den Skov, der vokser op, bliver af nogen Værdi, og at det bliver Træsorter, som kan siges ikke at være helt uden Betydning. Men ellers er det ikke min Mening, at det offentlige skal skride ind og bestemme, om det skal være en Bøgeskov eller Egeskov, eller hvad det nu skal være. Jeg er villig til Forhandling paa dette Punkt, hvis man ikke mener, at det, der staar her, er tilstrækkeligt til Sikring af den private Skovejers Interesse.

Angaaende § 24 gjorde det ærede Medlem ogsaa et Par Bemærkninger, men jeg tror ikke, det ærede Medlem har forstaaet Paragraffen helt rigtigt. Det ærede Medlem sagde nemlig, at det, der her staar, vil betyde, at den Skovejer, der appellerer en Sag til Skovnævnet, i alle Tilfælde skal betale. Nej, der staar udtrykkeligt: „Saa fremt det stedlige Skovtilsyns Afgørelse stadfæstes af Skovnævnet, skal Skovejeren betale Omkostningerne ved Nævnets Behandling af Sagen“. Det vil altsaa sige, at naar Skovnævnet gaar imod den, der appellerer, skal Appellanten betale, men i andre Tilfælde er det ikke fastsat, at han skal betale. Det vil dog betyde, at saa kan han blive fri for at betale.

Mod § 25 gjorde det ærede Medlem den Indvending, at han syntes, det var lidt strengt, at den private Skovejer, naar han vilde have Fredskovspligten konstatere, selv skulde betale det. Jeg maa her til sige, at jeg nu nok tror, det er det rigtigste, for at man kan undgaa for mange af den Slags Sager, hvad man fra alle Sider er enig om, at man bør, idet man bør se at faa dette Spørgsmaal afgjort ved Ejerskifte, saaledes som det er foreslaaet i § 10.

Men for øvrigt kan jeg gentage, hvad jeg har sagt flere Gange, at jeg er villig til Forhandling om alle de Spørgsmaal, man ønsker en Forhandling om. Det er jo et rent sagligt Omraade, vi her er inde paa, et Omraade, hvor jeg dog tror, man fra alle Sider er enig om, at der bør gennemføres Ændringer i den nu gældende Lovgivning, fordi den i mange Henseender er alt for gammeldags og trænger til at moderniseres.

Endelig skal jeg sige til det ærede